

**NENAD NOVAK
STEFANOVIĆ**

**VELIKA
TRKA**

■ Laguna ■

Copyright © 2026, Nenad Novak Stefanović
Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

VELIKA TRKA

SADRŽAJ

Demon Terazija.13
Optužnica65
Dubrovnik.99
Krojačica139
Iza tebe.205
Seoba Zoološkog vrta257
Behemot kruži Slavijom293
Zahvalnost.371
<i>O autoru</i>373

Umreće, kad ja odlučim.

Držim njenu sudbinu u svojim rukama.

Ona o tome ništa ne sluti. Prolazi mirno kroz Manješki park. Staze su osvetljene električnim lampama. Svetlo se rasipa, pa nema razloga za brigu što se po mraku vraća kući. Još ima prolaznika.

Prolazi tramvaj s prikolicom. Naivno drndara niz Ne-manjinu. Lica putnika se vide u osvetljenim prozorima. Figure onih koji stoje su kao jelke bez ukrasa. Oni nas vide u svom dokonom buljenju u park kroz koji ide žena i iza nje muškarac sa šeširom. Ženin šeširić od slame je kao šlem. Neće primetiti da je zelen, niti mogu videti da je pendžeta na njenoj desnoj cipeli izlizana. Taj detalj signalizira da nije dobrostojeća. Zavarava njen stil oblačenja; suknja je u boji sparena s šeširom, dok je letnji mantilić od lana u nijansi kajsije. Da nije tog detalja s izlizanom štiklom, pomislio bi svaki putnik iz tramvaja, koji je već protutnjao pored kasarne Sedmog puka, da se gospođa vraća sa žur-fiksa iz neke od obližnjih stambenih palata.

Odaje utisak da u stanu ima gramofon i kolekciju Odeonovih ploča. Hoda kao da se ujutru proteže uz džez. Ali ima još jedan detalj koji otkriva njeno stvarno materijalno stanje: tašna joj je prevelika, nimalo damska. U njoj nosi svoj posao.

Pratim je iz daljine, pa se približim. U jednom trenutku čak je i pretekнем. Nos joj je malo veći, ne grčki ili baburast. Uopšte, snažno joj je lice, crne veđe guste, uredne, brada podignuta, jagodice malo razmaknute – mada, skladan joj je raspored crta. Ko voli takav tip stasitih žena, još bi je nazvao privlačnom. Usne su nakarminisane, pa deluju sočno.

Ali ja već gorim. O, kako je raspaljivo hodati uz Nemanjinu za ženom koju ćeš sprovesti u drugi svet, kao razvodnik u pozorišnoj sali.

Strah da mogu biti uhvaćen nadražuje mi trnce iščekivanja. Suši usta. Gorim kao da sam stub pustinjske jare. Treperim od dodira oštrice u džepu. Svakog časa mogu poseći jagodice prstiju.

Nestvarno je ovo osećanje koje samo ja imam, od svih u Beogradu, večeras. Ni luda noć u provodu ne može prići zadovoljstvu koje mi sada liže srž kostiju.

Ali se zauzdavam da ne izgubim kontrolu.

Skrenula je u Deligradsku. Prolazi ulazna vrata Vučove kuće. Hoda uz zidanu ogradu dvorišta. Ona zna svoj put. Dobro su joj poznati trotoari. Ide ravnomernim korakom osobe koja nema potrebe da zastaje.

Približavam joj se na dva metra, pa usporavam. Puštam je da odmakne. Guram ruku u džep i naglo ubrzavam korak. Srce mi lupa, čujem ga. Osećam crvenilo u licu. Vid mi se izoštrava.

Ovo nije prvo veče da je pratim, ni prvi dan. Možda je poslednje. Ne volim mnogo unapred da odlučujem. Mora da kresne iskra koja će učiniti da se to baš sad desi.

Za nekoliko sekundi mogu se zalepiti za njena leđa. U istom trenutku, od siline udara, spašće joj šešir s glave i vrat će se cimnuti unazad. Zinuće i zategnuti dušnik.

DEMON TERAZIJA

1.

Beograd, subota, 29. jula 1939.

Senka Dositejevog spomenika razvukla se preko bele staze od tucanika i Krsta Pavlović je pregazi grabeći kroz park. Stezao ga je okovratnik – kao vlažni prsti pijanice – ali nije usporio korak niti otkopčao gornje dugme. Oštri kamenčići utiskivali su mu se u tanke đonove letnjih cipela.

Znojio se jer mora na uviđaj bez službenog automobila. *Fijat topolino*, fabrička oznaka 500, kojim bi očas prošao kroz grad, ostao je parkiran ispred Uprave policije. Vojska je gomilala rezerve benzina i restrikcija je bila neumoljiva. Potrošio je mesečnu kvotu od četrdeset litara.

Čim je prošao visoku kapiju Akademskog parka, izađe na okretnicu tramvaja. Kola su baš zaokretala ispred Rektorata i on zviznu prodorno i mahnu službenom legitimacijom kočničaru. Paknovi cvileći izbaciše varnice ispod gvozdениh točkova.

Za Krstom se u prepuna kola uguraše i pomoćnici, Velibor i Bulat. Linija jedan je išla taman kuda je njima trebalo.

Vratio je službenu ispravu u novčanik, do slike žene i sina. Novčanik je držao u unutrašnjem džepu sakoa, na levoj strani. *Voliš nas kao službu*, davno mu je rekla supruga. Verovatno je bila u pravu.

Tramvajska kola nastaviše drmusajući se. Otvoreni prozori nisu izvlačili dovoljno sparine. Odvratno, pomisli, nije voleo da se leti vozi tramvajem. Osećao se ulepljeno. Zazvonilo je zvonice, opominjući pešake koji su prelazili preko šina.

„Gužvanjac“, reče glasno Velibor, „kô da se deli nafora.“

Na to se isceri kalfa s kačketom. Krsta pljusnu pomoćnika pogledom i ovaj se trže. Shvatio je i bez reči na šta ga šef opominje. Videla mu se drška brauninga koja je virila iz kožne futrole za pojasom – pa se i on zakopča.

Bulat je visio iz tramvaja s pola cipele na papučici. Trpeo je i ćutao. Glavni islednik po ko zna koji put primeti razliku između svojih pomoćnika. Velibor je odužio studije prava, voleo je sladak život, nekad bi pravo iz noćnog provoda stizao na posao. Jutros je stigao pre svih, mada mu se nisu videli podočnjaci. A Bulat je bio ćutljiv i samodisciplinovan. Iz Sudske straže je s ocenom „istiće se“ prebačen u Zbor agenata.

Dok je tramvaj škripeći kočnicama usporavao da oni iskoče, Krsta je između glava putnika ugledao gužvu na ulici; talas ljudi, zbijenih, nagnuti ka ulazu Devojačke 13, kao da ih nešto misteriozno uvlači. Cev žandarske puške virila je iznad glava. Prijavnica Uprave policije primila je telefonski poziv da je Božin Bojović nađen mrtav u podrumu svoje palate.

Uznemirena gomila se gnjecavo razmicala da islednici prođu. Odgurivao ih je žandarski kundak. Komanda: „Raziđi se! Odbij!“

Vesti o ubistvima brzo su se širile. Dovoljno je da jedan čovek stane i prolaznici će se redom zaustavljati. Radoznao je Beograd, takav je – zavirljiv.

Od slučaja Drage Dimitrijević Mitričević nije bilo ubistva na Terazijama. Tada je Krsta unapređen u šefa Istražnog odseka jer su Radeta Popovića smenili zbog pada optužnice na sudu. Optužio je rođaka ubijene, a sud je našao da nema dovoljno dokaza i oslobodio je optuženog.

„Kad punišu ucmekaju“, mlatio je tad dignutim prstom Rade, „krene ti se vrtila istraga kô točak velosipeda... Utuvi to, bratac.“

Smenjeni, nekako i smanjeni, šef mu je oslobodio svoj veliki, crni sto s urezarenom pletenicom po ivici, i zatim se preselio u „turšiju“. Tako su zvali zabačenu kancelariju u kojoj se kiselio čekajući penziju.

Ova istraga će me dići u načelnika ili ukiseliti, svrdlalo je u Krsti dok je prolazio kroz gužvu u koju se svojim cindapom s prikolicom skoro zabi fotograf Žunić, zvani Žuna Čvaka. Cindap je puknuo iz auspuha, kao da je prdnuo, pre nego što se ugasio. *Samo je ova budala falila*, pomisli Krsta i pljucnu ustranu.

„Islednik Pavlović, to čuveno ime, namršten, s natučnim šeširom, hoda brzo, gleda pred sebe, ne primećuje nikog i ništa, umišljenik“, opisao bi ga ko neupućen iz gužve pred terazijskom palatom. Pogrešno. Ispod letnje fedore, Krsta je upijao pogledom okolinu i istovremeno u sebi sabirao sve što je znao o ubijenom Bojoviću, koji je podigao porodičnu palatu preko puta dvora na Terazijama.

„Bojović mi gleda u spavaću sobu“, žalio se počivši kralj, dajući još jedan razlog u prilog selidbi na Dedinje.

Fasada Devojačke 13 ne samo da je za metar bila viša od dvora, već se s njim takmičila i u raskoši. U fasadnim nišama su bile uvučene skulpture. Tu devojka u hitonu nakreće amforu, druga nosi bebu... Prozori su s obrvama u vidu trouglova, terase ukrašene nizovima belih stubića. Centralno stoji statua boga novca Merkura. Krilca su mu i na šlemu i na petama. Iskoračuje iz fasade, kao da se zapućuje u grad, noseći u torbici zlatnike.

Merkuru se klanjao Bojović, ne Hristu, pomislio je Krsta.

Loveći detalje usput, nacrtao je skicu ubijenog i pre nego što je video leš i čuo izjave svedoka. Voleo je da se takmiči i zgrće: takvi skupljaju neprijatelje kô lualica buve.

Na vrhu stepeništa isprečila su se široka bela vrata, čija su mutna stakla propuštala siluete koje su stajale iza. Praćen pomoćnicima, Krsta se trkom popeo, a kada je gurnuo leptir-vrata i hrupio u predvorje, na svu trojicu se sručiše pogledi: unezvereni, uplakani, uspaničeni.

2.

„Dole je“, pokaza palcem preko ramena kvartovski patroladžija, prethodno salutiravši.

Krsti su se gadili debeli policajci. Ovome je opasač pao ispod trbuha.

„Izađi ispred da pomogneš. Ne puštajte guske kroz tarabu... Kako beše, ti?“, znao ga je iz viđenja.

„Cepina.“

„E, jes'. Ajde, vidi tamo, dela“, blago izdade nalog da mu ne ruši autoritet pred ukućanima koji su pratili svaku reč.

Patroldžija zamače ka izlazu, a Krsta se okrete da raščisti gužvu na stepeništu. Primenio je metodu „pčele i komarci“ – korisne svedoke odvojiti od onih što samo zuje.

Lice Ljubomira Bojovića izgledalo je užasnuto, kao da u njega leti pegla. Bez obzira na to što mu je ubijen otac, loše se drži za nekog ko je postao direktor *Silva a.d.*, porodične firme. *Labilan*. Supruga i dvoje dece u Arandelovcu.

Mlađi brat Milivoje, poznatiji kao Žak, u ljubičastom penjoaru sa svilenim reverima. Krsta namignu Bulatu da preuzme Svilenog.

Direktorov vozač Dragomir Premović, hlebaste šake. Trojka iz Kriminalističkog odseka pregledala je dokumenta i kuvarici Boženi Kovačević, Boški. Uplašeno je skakala pogledom po licima oko sebe kao po zaklopljenim loncima, još naduta od plakanja. Sobarica Mara Cupara; vretenasti listovi, usečen struk, tesna bluza preko kupastog brushaltera, malo sirovija u licu, može se reći zgodna.

Šesta osoba iz grupe na stepeništu je Krsti najpre zapala za oko. Mogla je biti pčela. Oči mutne od plakanja i možda nekoliko čašica konjaka, ali kad joj se obratio, razbistrile su se, otkrivajući da u njima krije priličnu pronicljivost.

I da nije rekla ko je, Krsta bi pogodio da je Anđelka Doroški, lična službenica ubijenog Bojovića. Broš u obliku mace u reveru lanenog kostima; svilene čarape – šav pozadi; štikle visoke. Kratka plava kosa na talase.

„Lični sekretar“, ispravila je Velibora koji je upisao „službenica“. *Prisebna, to je dobro.*

Karmin intenzivan, ostao je na usnama netaknut i porred sveg haosa u kući.

Ona je našla leš.

Graju ukućana Krsta umiri odmerenim rečima i odlučno:

„Sklonite se, moliću, sa stepenica! Iskaze ćete dati gore. Izvolite, pošite za islednicima.“

„Možete sa mnom do lica mesta?“, procenio je Anđelku dovoljno sabranom. Klimnula je glavom i procedila da valjda može. Rukave puderastoplavog blejzera povukla je i zategla pred ponovni susret s lešom.

Bez burme i vereničkog prstena, a u dvadeset petoj! Privlačna. Neminovno je u Krsti budila pitanje ko joj je ljubavnik.

Kako su silazili u podrum, pojačavao se zadah vlažnog maltera. Anđelka pomenu da su u toku radovi na preuređenju podruma u sklonište. Ništa novo. Beograd je zahvatila pomama gradnje bunkera. Kopala su se dvorišta i ojačavali podrumi. Ljudi su dobijali osećaj sigurnosti kad naprave svoju pećinu. Naslovne strane bile su pune tekstova o traženju mira po svetu. Kao da se mir negde sakrio. Krstu nije štrevalo što nema sklonište, a i Božinu nije pomoglo. Umesto spasa postalo je klopka.

„Gde su majstori?“, pitao je kad se spustiše do otvorenih sef vrata, koja su bila teška i ispupčena kao crno jaje. U debelom profilu sijali su se vrhovi čeličnih šipki za bravljenje.

„Već drugi dan ne dolaze. Čekaju se ventilacioni uređaji iz Beča, pa sve da završe“, odgovorila je Anđelka pribrano. Zvučala je kao da je u palati Bojovića ona ta koja drži sve pod kontrolom.

Iza visokog praga ispružio se leš. Na leđima. Čkiljava sijalica s plafona mutno je osvetljavala dugačku ranu na vratu.

Oči, kao i usta, bile su otvorene. Blenule su u plafon ojačan rebrastim nosačima od armiranog betona. Pogrešno je cenio da će opasnost doći odozgo. Krsta je pravio kroki onoga što se desilo. Ubica je iskoristio visinu praga, odatle je napao, s leđa, što može da znači da je niži od ubijenog i nema njegovu masu. Božin je spadao u krupne ljude.

Vrat mu je bio rasečen na grkljanu. Prskotina krvi na zidu – brzopotezni rez. Dugačka rasekotina široko se osmehnula i ostala tako krvavo nacerena. Povedničko

cerekanje. *Nikad me nećeš naći. Nemaš pojma ko sam ja! Čik pogodi.* Uvek je tako kad dođe na mesto ubistva. Osetio je to čikanje zločinca kao šamar.

Krv iz rane je izliptala po beloj košulji, kao da je vraćao paradajz.

Očeva sahrana! To je bio on: skida cilindar s glave na ulazu u kapelu, krsti se, prilazi, pruža ruku. „Saučešće“, izgovara uz blag naklon. „Bio je značajan čovek.“ Meka šaka, obrazi naduti, crvenkasti, stavljen kolonj posle brijanja, ovaj isti kolonj koji oseća i sada. Da, to je on. Zapamtio ga je, iako je pola Beograda došlo na sahranu. Bojović je sada pred njim, mrtav, deset godina posle Živana Pavlovića. Devet?

Davna slika s očeve sahrane pomešala se s nečim što je video u rani kad se sagnuo. Manuo se misli o vezi svog oca i Bojovića, čije je objašnjenje verovatno ležalo u širokim poslovnim krugovima kojima su obojica pripadali.

Nije mu se čekao šef tehnike Andonovič, pa svojom maramicom dohvati to što je virilo iz rane. Polako je izvlačio. Krv se cedila s nečeg, što se pokaza kao igla za kravatu.

Pod *tungsrām* sijalicom zažutelo se zlato na okrvavljenoj igli.

„Njegova igla za kravatu“, potvrdi Anđelka.

Stajala je iza gvozdениh vrata i samo provirivala.

„Vidim da je igla za kravatu, ali šta je ovo zlatno?“

„A, to je čuveni opiljak. Nesrećan slučaj u strugari. Predsednik se zatekao blizu mašine. Odvalio se opiljak iz trupca i udario ga u oko. Dobro da je ostao živ.“

Krsta nije odmah primetio da je Bojoviću jedno oko stakleno.

„Znači, pozlatio je opiljak“, gledao je Krsta nepravilno parčence drveta sa špicastim krajem. Nije znao šta o tome da misli.

„Kao kralj Milan“, otkri mu Anđelka zašto je Bojović sačuvaao uz sebe ono što ga je umalo ubilo.

Ilkin atentat u Sabornoj crkvi. Da, sad je Krsti bilo logično zašto je Božin gradio svoju palatu pored dvora, video je sebe kao kralja. Milan je Ilkin kuršum uglavio u zlatni prsten optočen dijamantima i rubinima, pa je time ukrasio iglu za kravatu. Stalno ju je nosio, hvaleći se Božjom promišlju koja nad njim bdi.

„To je bila njegova Aladinova lampa“, govorila je Anđelka setno. „Trljao ju je pre svake poslovne odluke. Suvjeveran je bio po tom pitanju. On ne bi stavio potpis na nešto dok ne protrlja iglu.“

„Koliko već radite kod Bojovića?“

„Skoro godinu.“

Islednik je i dalje držao krvavu iglu. Oko nje su mu se motale misli. Bojoviću je bila važna, ali i ubica je to znao čim ju je gurnuo u ranu. Držeći iglu maramicom, Krsta je obišao podrum-sklonište. Dve veće i mala prostorija s rupom u podu. Čekala se ve-ce šolja.

Ustajali vazduh bio je zasićen cementnom prašinom.

Iglu za kravatu je vratio u ranu. Pazio je da ne okrvavi prste i džep pantalona u koji je gurnuo maramicu, presavijenu tako da krv bude unutra. Baciće je kad izađe. Pomisli, bespotrebno je požurio s petljanjem po rani, ali to je bilo jače od njega – žurio je, u stomaku ga je čupkala neizdrž da što više i što brže sve otkrije.

„Otkuda u podrumu, ovako doteran?“, Bojović je bio u odelu i cipelama.

Anđelka reče:

„U podrum je sišao zbog čoveka iz policije.“

„Policije?“

„Delovođa Mašić iz Opšte policije.“

Za dvadeset godina službe, Krsta je siguran da svakog u gradskoj policiji zna. Žandarme već ne, jer oni su pretežno bili ukasarnjeni.

„A-ha... A zašto je zvao?“, prećutao je da se ubica lažno predstavio. Mašić ne postoji.

„Zbog neke krivične prijave. Predsednik je, navodno, imao sukob s komšijom oko gradnje podruma. Prijava je navodno podneta.“

„Zar to nije posao građevinskog inspektorata?“

„Izlazila je, naravno, građevinska inspekcija da izvrši nadzor, ali ovo je bilo vezano za pretnje da će ga odrati kô zeca.“

„Kako se zove taj komšija?“, Krsta je izvadio notes.

„Inspektor nije pomenuo ime, samo da će doći da uzme iskaz. Koliko spusti slušalicu, kreće.“

Dok je pričala, pipala je broš mačke na reveru. Prelazila je jagodicama prstiju po sitnom štrasu. Trljala je broš kao Aladinovu lampu. *Koja je njena želja?*

„Taj, Mašić, brzo je stigao?“

„Za petnaestak minuta. Predsednik je uzeo dve hiljade dinara iz kase. Rekao mi je da pođem s njim.“

„Čekajte. Gospođo Doroški, zašto Bojovića zovete *predsednik?*“

Začudila se što je to pita:

„Pa, on je predsednik Upravnog odbora!“

Govorila je o ubijenom kao da je živ.

„Vi ste svedok davanja mita?“, nastavio je Krsta, zadržavajući zapažanje o preteranoj lojalnosti koju sekretarica ima prema svom šefu.

„Nisam videla kad je inspektoru dao novac.“

„Ali hteo je da vidite kako dolazi?“

„Došao je, videla sam. Njih dvojica su sišli u podrum, meni je predsednik rekao da se vratim u kabinet.“

„Polako, polako“, zaustavio ju je Krsta. „Videli ste ubicu!“

„Ne znam da li je to taj što je...“

„Videli ste čoveka koji je sišao s Bojovićem u podrum?“

„Da.“

„Opišite ga.“

Krsta uze notes. Kada je izgovorila brkovi, pa naočari, duža kosa, šešir natučen na čelo, islednik je dodao:

„Malo krupniji nos.“

„Jeste, širi nos... Znete ga?“

„Videćemo“, umiri islednik njenu zapanjenost. Pomislila je da je slučaj maltene već rešen.

„Kakav je imao glas? Jak, dubok, kreštav, zavrtao je na neki naglasak?“

„Promukao. Kao da ga boli grlo.“

„Tako sam i mislio.“

I ove islednikove reči potvrdiše Anđelki da je ubica otkriven.

„Koliko je bio visok?“

„Pa, tako... Viši od vas, ali ne mnogo. Svetlo odelo.“

„Pantalone su mu bile široke, nogavice prekrivale pete?“, Anđelka potvrdno klimnu glavom.

Krsta zaklopi blokče i uz njega gurnu nalivpero.

„Hoćete me zvati na prepoznavanje?“

„Neće biti potrebe“, reče islednik, jedva skrivajući da je nezadovoljan.

Pretresao je odelo Bojovića.

„Rekoste, poneo je novac? Nema ništa... Evo, vidite. Ni dinara.“

Izvrtao je džepove. Ona reče sebi u bradu:

„Ne mogu da verujem da je lopov. Izgledao je kao džentlmen... malo starinski.“

„A što starinski?“

„Svetlucao mu je zlatan lanac, za sat“, pipnula se prstima preko stomaka.

Izvadio je notes i upisao: *zlatan lanac za sat*. Lupi notesom, sklapajući ga. Pogledao je u oči Anđelku. Još nije hteo da joj kaže kako je najveći dokaz da je ubica bio prurušen to što je ona živa.

3.

Uputio je Anđelku na sprat, da nakratko ostane sam dok ne dođe ekipa tehničke policije. Tako je radio kad god je bilo moguće; osami se i sabira roj detalja koji oko njega obleće.

Stojeći iznad leša obasjanog svetlom čkiljave sijalice, zagušen svežim malterom, došao je do prve pretpostavke: ubica je dobro poznao Bojovića. Znao je koliko mu znači igla za kravatu. Znao je i da danas u podrumu neće biti radova.

Posredno? Ili iz prve ruke?

Ako je iz prve ruke...

U slaganju kockica prekinuo ga je bučan silazak Andonovića i njegovih tehničara niz podrumske stepenice. Zagrebov je nosio crnu torbu, kao lekarsku, za uzimanje otisaka prstiju. Konjikušić je vukao veliki foto-aparat i stativ.

Samo se pozdraviše bez rukovanja. Krsta zatraži baterijsku lampu. Hteo je da bude siguran.

Svetlost je kliznula preko vrata ubijenog. Otkrila je ono što nije video u prvom pregledanju rane – razderotinu.

Rasekotina, izvedena u zamahu sečivom.

I razderotina iglom za kravatu?

Rasekotina i razderotina: čin mržnje!

Krsta se pomeri iz prostorije da tehničari nesmetano rade. Setio se slučaja *Topčider*.

Blagajnica Kola srpskih sestara Marica Milenković, sestra advokata Milenkovića, silovana je i ubijena, a urezano joj je na grudima srce, što je ukazivalo da je motiv bila neuzvrćena ljubav. Ali to je bio krivi trag. Slučaj je rešio posle mnogo lutanja. Ubica je bio žandarm iz Prokuplja, koji Maricu uopšte nije poznao. Lukavo je urezao srce, da skrene istragu ka ljubavnoj osveti. Od tada, Krsta je oprezan s *post mortem* znakovima.

Možda je Bojoviću prerezao vrat stvarno neko iz policije?

Misao se rojila.

Oko Krste.

Oko tela izvaljenog na leđima.

Odlazila je. Vraćala se.

Isprekidana raznim mogućnostima.

Zagonetka zločina – oštra, neuhvatljiva.

Gušila ga je. Ispod kože.

Ispod daha.

Smirujuće su delovali policijski tehničari koji su radili svoj posao sporo ali sigurno. Govorili su samo ono što je potrebno. Andonović je izmerio temperaturu u ustima mrtvaca.

„Zadesno usmrćenje... pre oko dva sata“, reče gledajući u toplomer.

Uzeo je uzorak pljuvačke štapićem. Zagrebov je uz pomoć voska prenosio otiske prstiju na ploču. Konjikušićev blic je sebao.

Potom dođoše lešničari iz Sudske medicine. Nosili su bele mantile, kao i Andonovičeva ekipa. Krsta ih je dobro poznao. Jermenin Oprijan i Jakovljević, koji je iz nekog razloga zalizivao ukoso pramen na čelo. Bele mantile su držali čisto, kao da rade sa živim ljudima.

Kada su stavili Bojovića na limena nosila, islednik ih zaustavi. Bacio je još jedan pogled na mrtvo telo.

Cipele glancane do sjaja. Zavrnuo je nogavicu: crne svilene čarape zategnute kožnim halterima. Kravata na zelene i plave pruge, u dezenu maramice. Besprekorno uštirkana košulja, manžetne uhvaćene zlatnim dugmadima s urezanim dijamantnim zracima.

„Cici-puci doteran“, rekla bi Krstina žena Vana, docentkinja, kod koje Bojović ide na obducentски sto.

„Sad može“, dozvolio je lešničarima da ga odnesu.

Taj naziv im je više odgovarao nego nosači. Koristio ga je profesor Pavićević, šef Sudske medicine.

Jakovljević se okrete leđima i na „tri“ digoše nosila.

Krenuli su „u korak“ uz stepenice.